

הטיפה הטובה

מתוך חוברת : "ראו מי ברא אלה" של האגף לשירותי חינוך ורווחה

"יום מעון" נאנחה טיפונת בהציצה אל התבל מתוך עב שחור וסמיך.

נוסעת טיפונת עם חברותיה האהובות, בתוך מרכבת הענן השחור. זה עתה נפתחה דלת הענן והן מבקשות לקפוץ ... הישר אל זרועות היקום. שם מצפים להן העצים, הפרחים, העשב וכל ירק למינהו – אוי כמה מצפים להן! טיפונת וחברותיה משוחחות בהתרגשות יתירה: "כמה צמא היקום! ניחר גרונו מיובש הקיץ שחלף, מבקש להרוות בנו צימאנו. נקומה ונרדה!" "אבל..." "נרתעות הטיפונת "ראו כמה זועפת וקודרת התבל; חשוכה, מפילת – אימה. איה קרני השמש המאירות, החייכניות? איה פני תבל העליזות?" "ושמא נמתין?" שואלות חברותיה זו לזו. "עוד יום או יומיים נשאר בבטן הענן ואחר נרדה, "קבלת פנים" קרה, מזופה כזו לא תנעם לנו כלל וכלל..." "אבל..." מתרגשת טיפונת ומצביעה על הברואים "שם ממתינים לנו, שם מצפים לנו... אדמה, עשבים ופרחים ... וכל החי ... ואם המתן נמתין לאורה של חמה יגווע כל החי בצמא!" – "לא!" קראה בבכי עצור: "מה לי קדרות מה לי זעף, עלינו להשקותם ! להרוותם!" נתרגשה על לדמעות. "שלום" אמרה טיפונת לחברותיה בהפרדה מעליהן, "אך ראינה, איעצכן באנה אחרי!!!" גלשה טיפונת וירדה בין שכבות האויר. הביטה כה וכה : לכל מלא העין אפרוריות וזעף אין קץ. תמהה טיפונת, תמהה שבעתיים ובין, גלישה לגלישה פטפטה וספרה: "זמן קצר חלף מאז: יום יומיים, שבוע או שבועיים, חודש או חודשיים ... אז עשיתי דרכי במעלה. נפרדתי מן היקום ועליתי מעלה מעלה. אך מה שינוי חל בה בתבל! אז היתה התבל עליזה ובהירה, שמש של פז זרחה והאירה, ליטפה חיממה וקרנה... עד שנתמוגגתי מרב נחת והנאה, פשטתי צורה ועפתי אל – על" "אל תצחקו לי, אל תתמהו לי" – המשיכה טיפונת בפטפטה – "אמנם טיפת גשם הנני לפניכם כיום, אך לא כזו נולדתי. רבות עבר עלי מאז אותו יום" המשיכה טיפונת לגלוש מטה ושחה כמו לעצמה: אכן, טיפה באגם הייתי באותם הימים. לפתע החלה קרן שמש חמה ללטף את לחיי, חיממה, ליטפה בלי הרף והיתה קוראת לי "בואי אלי טיפת – חן" עוד רגע... חשתי כאילו כנפיים צמחו לי: "אינני עוד טיפת מים!" קראתי בהתרגשות, "גם לא בת אגם. הביטו, ראו הפכתי עורי והנני אד, אד-מים! אד העולה מן האגם אל – על". טפסתי במעלה שכבות האויר. עליתי ועליתי... והכל שמחו בשמחתי : עלזה האדמה, שמחו הצמחים, ברכוני העלים במאור פנים, שחקו צפרים בראש כל גג והשמש החיכנית זרחה על הגגות הגבוהים עד שהבריכו בשלל צבעים! מה יפה היה היום ההוא ; עננה קלה לא נראתה בשמים התכולים, אור גדול זרח ולבי נמלא שמחה... נאנחה טיפונת אנחה קלה, ואחר המשיכה בספור תולדותיה: "עליתי לגבהים, אך לפתע ... נעשה לי קר ... נרעדתי ובקשתי לחזור ולרדת. טרם הספקתי לפצות פי וכבר בלעני הענן השחור, כמעט שפרצתי ביילה, אך באותו רגע נגשו אלי חברות משכבר הימים וקבלנו באהבה את דיננו. עוד אנו מספרות זו לזו את כל הקורות אותנו וכבר נתיצבה לפנינו אחות גדולה וותיקה והחלה מכרזת : "אחיות טובות, טיפות שהפכו לאדי מים, שליחות גדולה מצפה לנו; לא לשווא עלינו מן האגם, לא לשווא הפכנו לאדי מים, לא לשווא נבלענו בבטן הענן, כי הנה יום יבוא ונרד להשקות שדה וגן, למלא את יעדונו, להיטיב לברואים! להרוות הצמא, להחיות הצמחים! ובשביל כך כדאי הוא כל הסבל והטלטול " ! סיימה האחות את דבריה.

"הידד! הידד!" הרענו כולנו, אדי המים שבענו. "מה רבו מעשיך ה'! מה גדלו נפלאותיך! מטפות אגם לאדים, מאדים לטיפות וכבר כולנו מוכנות להשקות להרוות! להיטיב לברואים! "ואכן" נזכרה טיפונת כששככה התלהבותה, "לא עבר זמן רב ורוח סערה הסיעה את הענן הרחוק הרחק... ואנו טולטלנו טלטלה עזה בין גלים אדירים... ולא די לנו בטלטלה זו, כי לפתע פגע עננו בדבר-מה קר. נחרדנו כולנו אדי המים, ובצטופפנו, הצטמקנו חשנו עצמנו כמלחם שספינתם עלתה על שרטון....

"אל נא תיראו!" הסבירה שו האחות הגדולה, "הנה פגש הענן אויר קר, קר מאד בדרכו ואנו נתעבה ונחזור להיות טפות כימי קדם..." עוד דבריה בפיה וכבר נהפכות אנו לטיפות, טיפות מים... טיפות של ממש!! שוב נעשנו כבדות, והכבדנו משאינו על הענן... עוד רגע... נפרצה דלתו... נבהלנו למראה היקום הקודר... אך מיהרתי לקפוץ ראשונה, להשקות התבל..."

שקועה בהרהוריה ובזכרונותיה לא חשה טיפונת כי בינתיים גלשה וירדה מטה מטה וכבר עברה כברת – דרך ניכרת. שלחה מבט אל – על ולבה נמלא שמחה: כבר רחוקה אני מן העבים השחורים. הביטה מטה וקראה בגיל: "הנני באה! הנני באה! צמחי האהובים, אדמה חרוכה, אדמה יבשה פתחי פיך והכניסיני אליך...!! קודרים ועצובים הביטו בה הצמחים. לבה הטוב של טיפונת נשבר בקרבה: מה ארע לכם יקירי? ומי גזל מכם את אורכם? איזו חשיכה! איזו קדרות!" לחדה היה לה הדבר: מדוע שונו פני תבל? מדוע השחירו כשולי הקדרה? "כשעליתי מן האגם", מזכירה שוב טיפונת, הייתי כה עליזה וקורנת וחיכנית ועתה... אויה... מה לך כי קדרו פניך?" המשיכה טיפונת לגלוש בין שכבות האויר. הנה היא כבר מעל גגותיהם הגבוהים של הבתים הגאים. אך לא, אין אלו הגגות שראתה לא מזמן בעלותה אל על. אז היו לזהטים ושטופי אורה. ואילו היום, כמו לוטו בערפל. מביטים בה הגגות בקרירות, באדישות – "הלא תכירוני?" זעקה טיפונת. אך אתמול ראיתכם שמחים, עליזים ומה לכם היום כי תזעיפו פנים וכי תביטו בי מגובה?" בקשה טיפונת להטיף להם מוסר ולומר להם, כי סולדת היא מן הגאים, השחצנים וחמוצי הפנים וכבר נעלמו הם מעיניה. המשיכה לרדת ולגלוש. הנה היא יורדת בינות העצים ורגשות גיל גואים בקרבה. מכבדת היא את העצים הגבוהים שעל אף גביהם לא רם לבבכם. "אלו הצומחים האהובים עלי, אלו המצפים לי בכליון עיניים, הם בוודאי ישמחו לבואי. פה אפגש בעליהם הירוקים של העצים המצצים בינות הענפים והם יבריקו בקרני שמש לזהטות. הם כבר יקבלוני במאור פנים ויקרנו מגיל ואושר..." אך כאן צפתה לטיפונת אכזבה קשה מנשא: ענפים אפורים אפורים, חשופים חשופים, קבלו את פניה. הם אמנם שמחו לקראתה, פרשו לפניה זרועותיהם, אך אבל כבד נשקף מעיניהם. איכם העלים הירוקים?" זעקה טיפונת בכל כוחה. אין קול ואין עונה. נבהלה טיפונת נחרדה עד עומק לבה: אינם?! לאן נעלמו?! השפילה טיפונת מבט ולבה כאב. על האדמה היו שרועים העלים ללא רוח חיים... רובם כבר קמלו, יבשו והמעט שנותר פרפר בין חיים למוות, בין פריחה וקמילה, ובפרפורי גסיסתם כמו זעקו אל טיפונת "בואי, אמא טובה השקיני – אולי נחיה." "ארד אלימו" אמרה טיפונת בלבה. גלשה טיפונת מטה אל העלים המעולפים: "באתי אליכם!" קראה אליהם והרטיבה שפתותיהם היבשים של עלה - צהוב. "באנה! באנה! טפות גשם טובות", לחש העלה בפרפורי גסיסתו, "הרווינה את האדמה ויוכלו אחינו שנותרו על העץ להתקיים בזכותך". עד מהרה זינקו הטיפות כמו לקול פקודה. בקול רעש ומהומה אחרי טיפונת, פגעו באדמה הקרה. לרגע נעצרו, נחרדו... "ומה יהא בסופנו?" נתחלחלו, "הנשוב לשכון בכלא חשוך וקודר? אך עתה נצלנו מבטן הענן וכבר נכניס עצמנו אל בטן האדמה האפלה?" שוב נתיצבה לפניו טיפונת מיודעתנו. "חברות! השכחתן שליחותינו הגדולה? לא לשווא נתייצבה לפניו טיפונת מיודעתנו. "חברות! השכחתן שליחותנו הגדולה? לא לשווא הפכנו לאדי מים! לא לשווא עלינו מן היקום העליז, לא לשווא הוכנסנו לתוך ענן קודר הנה בא יומנו להשקות! להרוות! להיטיב ולסייע לברואים!!!"

פעילויות

1. קראו את קטע הפתיחה ואחר את משפט הסיום, מה התרחש בבריאה בפרק הזמן שבין הפתיחה לסיום?
בחרו בתשובה הנכונה:
השמים נתכסו בעבים, גשם ירד משמים לארץ, העלים נשרו מן העץ, העננים הוסעו ע"י הרוח.
2. בעולם ירד באותה עת _____, אך בספורנו מעלה טיפת הגשם זכרונות העבר (קורות חייה) בזמן ירידתה.
ציינו בתוך התמונה מהיכן מקומו של חלק בסיפור.

הטיפות בענן

מהמילים: _____ עד המילים: _____

זכרונות העבר

לתוך זכרונות העבר נשתרבבו שורות המספרות על גלישתה של טיפטיפה בין שכבות האוויר-
צטטו דוגמאות: _____

הטיפות מגיעות

מהמילים: _____

עד המילים: _____

3. זכרונותיה של טיפטיפה הם תאור תופעה מוכרת בבריאה והיא _____
לפניכם מחזור המים בציור. העתיקו מן הסיפור שורה או שורות אחדות המתאימות לכל ציור. חשבו, האם סודרו
התמונות לפי סדר שלבי מחזור המים בבריאה?

4. לפניכם תאור מחזור המים כפי שמתואר בספרי לימוד.
השמש מחממת את מימי הימים, נהרות, וכו' המים שבשכבות העליונות מתאדים והופכים לאדי מים. אדים
הקלים עולים מעלה בין שכבות אויר. בהגיעם למקום קר יותר הם מתעבים. כאשר הם הופכים לטיפות גדולות
אינן מצליחות עוד "לצוף" באויר ומתחיל לרדת גשם. הגשם שיורד, בחלקו מחלחל וחודר לתוך הקרקע, בחלקו
זורם על פני הקרקע. נוצרים עורקי מים ארוכים וקצרים הנשפכים לתוך הימים או לאוקיינוסים. מים אלה מתאדים
מחדש ומתחילים להתגלגל שוב במחזור בלתי פוסק וחוזר חלילה.
חשבו במה שונה תאור התהליך המתואר ע"י טיפטיפה מן התאור שקראת בקטע על "מחזור המים בבריאה".
- תאור המשתף רגשות, מחשבות, התלבטויות.
תאור חי לעומת תאור קצר וענייני, סכום לצרכי למידה בלא תאור רגש ודמיון. ללא תאור הרהורים וכד'.